

Menighedsraadet. Jeg tror, at den ikke alene er urigtig, men ogsaa upraktisk, og jeg frygter noget for, at de Ulemper, der ville resultere af, at Præsten ikke er født Formand, ville blive større end de, der kunde resultere af det modsatte. Men afgørende Vægt kan jeg ikke lægge derpaa, saa meget mere som det hører til de Spørgsmaal, der fik en bestemt Vedtagelse af det Flertal, der i Fjor blev enigt om Sagens Gennemførelse. Jeg sagde, at praktisk set ansaa jeg denne Bestemmelse for ikke at være heldig. Men nu kan det nok være, at i de fleste Tilfælde vil Præsten alligevel blive valgt til Formand. Det vil stemme ret nøje med Sagens Natur, at han bliver det. Han er den, der bedst — for at gentage det — rent praktisk set kan holde Orden i Sagerne, den, der forbereder alt til Forelæggelse og Forhandling i Menighedsraadets Møder, den, der nærmest har den Pligt at vaage over alt det, der foregaar i det Sogn, hvor han er kaldet til at udøve sin præstelige Gerning, og det vil vel ogsaa nok blive forstaaet saaledes, undtagen i de Tilfælde, hvor der er et Modsætningsforhold mellem Præsten og en større Del af Menigheden og eventuelt derefter ogsaa en større Del af Menighedsraadet. I saa Tilfælde kan der indtræde Ulemper, der ikke ere ganske uden Betydning.

Jeg har haft det Held — jeg betragter det nemlig som et Held, at man, naar man er med til her paa Rigsdagen at gennemføre Lovforslag, kan faa Del i Arbejdet, naar de vedtagne Love skulle føres ud i Livet. Det Tilfælde har jeg været saa heldig at komme i ved at blive Medlem af Menighedsraadet i det Sogn, hvor jeg bor, og den Erfaring, jeg har vundet der, bestyrker mig i den Betragtning, jeg her gør gældende. Der sidder ganske vist en Præst, som er en i høj Grad alvorlig Mand og nidkær i sin Gerning, og som Menighedsraadet arbejdede sammen med under de allerhyggeligste og mest virksomme Former. Saadan er det vel ikke alle Vegne, men det Indblik, jeg fik i disse Forhold ved den Lejlighed, har dog bragt mig til at nære den Opfattelse, jeg her udtaler.

Det andet, jeg vil nævne, er, at den Bestemmelse, som findes i Menighedsraadsloven af 1903, hvorefter Kirkeinspektionerne skulle være fødte Medlemmer af Menighedsraadene, ikke er genoptagen her. Ogsaa herom nærer jeg Tvivl. Men det gælder om dette Spørgsmaal som om det andet, jeg har nævnt, at der er blevet

Flertal for en Afgørelse paa den Maade i forrige Rigsdagssamling.

Jeg skal i øvrigt ikke gaa i Enkeltheder, hvad disse Forslag angaar, og jeg skal heller ikke indlade mig paa nogen Polemisering mod det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg), som indtager en Stilling, der ligger noget borte fra den, Flertallet af os indtager. Jeg er i bestemt Modsætning til de allerfleste af de Betragtninger, han anførte. Jeg vil kun gøre en enkelt rent redaktionel Bemærkning. I § 1, 3die Linie, staar der „Ministeriet“ og i 8de Linie „Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet“; jeg foreslaar, at der sørges for, at disse Udtryk byttes om, saaledes at den fulde Titel paa Ministeriet nævnes første Gang, Ministeriet nævnes. Det antager jeg, vi let kunne blive enige om.

Til det andet Lovforslag, om Tillæg til Lov om Brugen af Kirkerne, skal jeg ikke gøre mange Bemærkninger. Jeg kan ikke tænke mig Muligheden af at være delagtig i at foreslaa nogen som helst Ændring i det her foreliggende Lovforslag. Det er højest ejendommeligt: Naar man læser de Bilag, som kun strække sig over nogle faa Sider, kan man ikke undgaa at lægge Mærke til, at de indeholde i Virkeligheden en Fremstilling af vor kirkelige Udviklings Historie i det Tidsrum, hvorom de handle. Den ærede Minister gjorde i sit Forelægningsforedrag opmærksom derpaa, og jeg ser paa samme Maade paa den Sag som han.

Maaske det maa være mig tilladt — det er en Bemærkning, jeg har glemt, og som jeg dog vil fremsætte — at gøre opmærksom paa, at jeg er uenig med det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds, som har krævet, at der skulde foregaa en Ændring i Forslagets § 4 med Hensyn til den personlige Fremmøden for Valgbestyrelsen af dem, der ville optages paa Valglisten som stemmeberettigede til Valg af Menighedsraad. Jeg anser det for et overordentlig stort Fremskridt, at Forslaget netop er affattet paa den Maade, det her er Tilfældet, men maaske kunde Lovforslaget indeholde lidt nærmere Bestemmelser om den praktiske Fremgangsmaade ved Bekendtgørelse, og hvad dermed staar i Forbindelse, naar man i de enkelte Menigheder forbereder Valg af Menighedsraad. Det er en Henstilling, jeg blot tillader mig at gøre til det eventuelle Udvalg.

Den eneste Bemærkning, jeg endnu har at fremsætte, falder paa en Maade